

KIS LAP

ÁRVA BARI. (Lásd a 310. lapon.)

XXV. kötet, 20. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. november 18-án.

KATINKA TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KATINKA azt várta, hogy a néni majd keményen megpirongatja Böskét, a ki még örül tudatlanságának. De a néni nem szólt semmit, azért hát Katinka mondta gunyosan:

— Nem is kell mondanod, tudom, hogy nem értesz semmihez.

Böske vörös lett a haragtól, mint a pipacs, a néni összeráncolta homlokát s bizonyosan Katinka kapott volna pironogatást, ha éppen ekkor be nem lép Linka.

— Kedves mama, készen vagyok mindennel. Kisétálhatok Katinkával a mezőre apácskához?

— Nem bánom, kedvesem, menjetek.

Katinka nagyon hálás volt Linkának, hogy megszabadította és sietve ment a másik szobába kalapjáért. Mikor visszatért és Linka után sietett, a kapuban együtt találta Böskével, ki így szólt:

— Én is veletek megyek. Az én apám is ott van kint a mezőn.

— De Linka velem akar jönni, szólt Katinka boszusan.

— Mehetünk hárman is, felelt Böske.

Katinka már éppen mondani akarta, hogy nem viszik magukkal, de Linka intett neki s így nagy boszusan elhallgatott. De legalább azzal töltötte boszuját, hogy az egész uton nem szólt Böskéhez s a mint a mezőre érve megpillantá a bácsit, már messziről kérdé:

— Kedves bácsi, nem tudja, hol van az ispán ur? Böske oda akar menni hozzá.

— Amott van az erdőcske alján.

— No, most már mehetsz atyáddhoz, szólt Katinka.

Böske haragoson el is ment.

— Csakhogy végre leráztuk a nyakunkról! szólt Katinka. Kedves bácsikám, okvetlenül szükséges az, hogy ez a Böske velünk járjon?

— Nem . . . nem éppen szükséges, felelt a bácsi kissé habozva.

— Akkor hát parancsolja meg neki, hogy ne tolakodjék hozzánk.

— Soh' se gondolj vele, kedves leányom . . . tudod . . . az apjára nagy szükségem van a gazdaságban . . . te ahhoz nem értesz . . . a gazdaság komoly dolog.

— Kedves apácska, szólt ekkor Linka, jó aratásunk lesz az idén?

— Nem tudom, gyermekem . . . ha esőt kapnánk, még lehetne valami . . . de ha tovább tart a szárazság . . . nagyon félek.

És a jó öreg arcza hirtelen elkomorodott. Linka észre vette, de nem szólhatott, mert atyja hirtelen azt mondá:

— Sétálgassatok, kedves gyermekeim, nekem az ispánhoz kell mennem, dolgom van vele.

— Menjünk erre jobbra, ott nem találkozunk Böskével, szólt Katinka.

Odább sétáltak, de Linka nagyon komoly volt s félig magához mondá:

— Atyámnak valami nagy baja van . . . szeretném tudni, valjon az időjárás miatt aggódik-e csakugyan?

— No bizony, érdemes is azon aggódni, szólt Katinka könnyedén. Azon úgy sem lehet változtatni.

— Persze, hogy nem, de azért a baj mégis csak baj. Tavaly is nagyon rossz

volt a termés, harmadéve is, negyedéve is . . . atyám egyszer említette, hogy ha ez idén is rosz aratása lesz, tönkre megyünk. Évről évre szegényebbül élünk . . . azelőtt szakácsnét, szobaleányt tartotunk, most talán még az utolsó szolgálót is el kell majd bocsátani.

— No még csak az kellene! szölt Katinka. Hát nem elég roszul vagyunk már most is? Mindig gondoltam, hogy üldöz engem a szerencsétlenség, és már látom, akárhová jutok, mindenütt csak rosz dolgom van.

Linka erre elvörösödött és majdnem indulatosan felelé:

— Annyit adunk neked, a mennyink van és nem szép tőled, hogy így beszélsz. Szívesen fogadtunk be a házukba, akár milyen szegények vagyunk magunk.

— No, hiszen nem akartalak bántani, felelt Katinka. Tudom én jól, hogy csak terhetekre vagyok . . . meg is mondta a néni . . .

Linka ennek nem mondott ellene, mert maga is tudta, hogy úgy van. Katinka pedig kedvetlenül tért vissza a házba. Mikor a vacsorához ültek, látta, hogy a bácsi is még komorabb, mint máskor, míg az ispán arcán titkos jó kedv látszott.

E naptól fogva Katinkának bele kellett törödni a nehéz munkás életbe. Ha kedve tartotta, duzzoghatott, senki sem törődött vele, a néni csak azt kívánta, hogy pontosan végezze dolgait; ettől pedig semmikép sem menekülhetett, mert a néni folyvást ügyelt mindenre, számon kért mindent, semmikép sem lehetett kifogást találni. És mikor a házi munkával

elkészült, még egyéb dolga is akadt. Mert mindjárt másnap a néni így szölt:

— Te több évig jártál a nevelőintézetbe, sokat tanultál s az igazgatónő írta, hogy már tanítottál is. Délutánonkét tehát leczkét fogsz adni a kis fiunak.

— Oh, azt én ki nem állhatom . . . ott is mindig bajom volt a gyermekekkel! . . . nem szeretek tanítani.

— Ugy látom, nem szeretsz te semmit, a mi neked fáradságodba kerül és másnak hasznára válik. De hát én nem kérdelem, mit szeretsz, mit nem. Valameddig a házamban vagy, azt kell tenned, amit én parancsolok.

Katinka látta, hogy hiába való minden ellenszegülés. De titkon ilyenformát gondolt:

— No jól van, hát majd tanítom azt a kis ficzkót, de tudom nem fogja megköszönni. Majd megforgatom, olyan szigorú leszek, hogy megszökik.

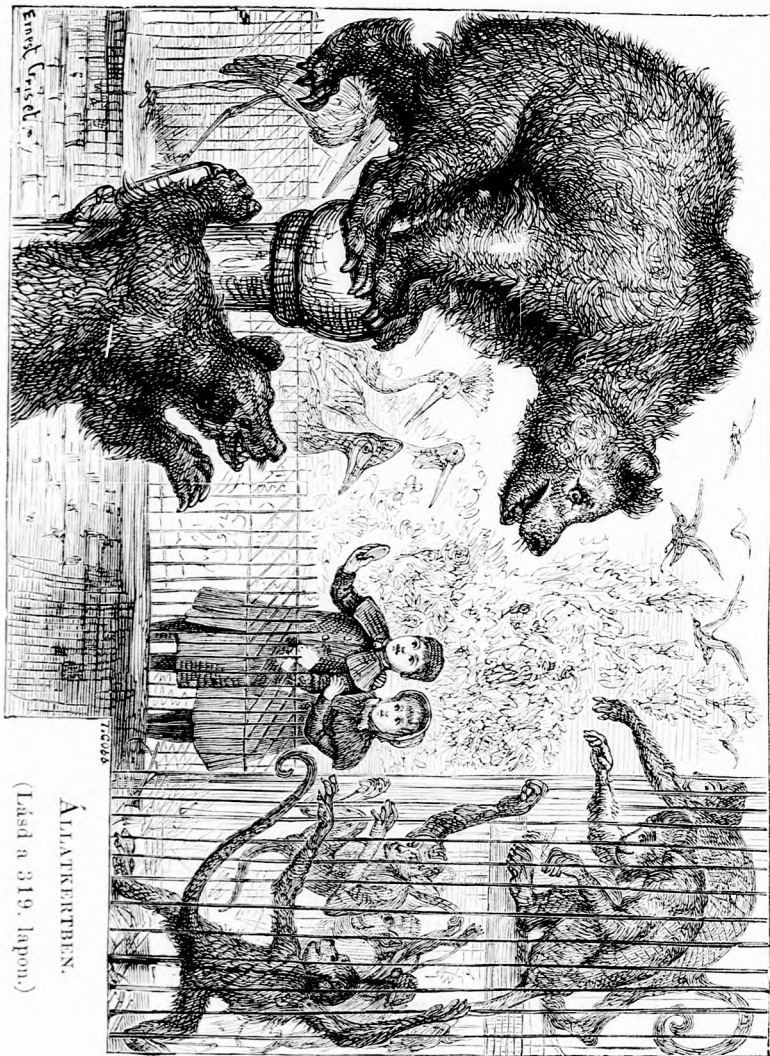
De ebben nagyon csalatkozott, mert bizony nem tehetett azt, amit akart, — a néni a leczke óra alatt mindig ott ült a szobában és ügyelt, hogy minden rendjén menjen. Még csak ki sem tölthette boszúságát, mint hajdan az intézetben, hol akárhányszor meg-meghuzta a kis növénydékek fülét. Itt most bele kellett törödnie, hogy türelmesen mutasson, magyarázzon tizszer is egy dolgot a kis fiunak.

— Oh, ez borzasztó, ezt már ki nem állom! szölt magában egy nap, midőn a keserves leczke óra után végre kimehetett a kertbe.

Boszus volt, boldogtalannak érezte magát; de hát hiába törte a fejét azon, hogy mitevő legyen. Milyen jó volna, ha

most ott lehetne a mamánál és Gábor bácsinál! Ott nem volna semmi baja, nem kellene semmivel vesződnie, látna sok szép

idegen országot! Oh, talán mégis csak a mama szerette őt legjobban . . . bizony kár volt tőle elszakadni.

ÁLLATTERTEN.
(Lásd a 319. lapon.)

Csakhogy most már hiába bánkódott ezen, jóvá nem tehetette, az pedig nem jutott eszébe, hogy ha régi hibáját nem teheti jóvá, hát iparkodjék legalább uj

hibát el
tét, kik
nyira m
beléssa
ellen, s
ujra m
roszul
persze,
N
észre, l
a meze
erdőcs
kivánc
Csakha
szabad
pedig

vizet,
Katin
M
munká

P
A
C
S

hibát elkerülni, nyerje meg azok szeretetét, kik most gondoskodnak róla. De anyyira még nem tért meg, hogy ezt is belássa. El volt telve boszúsággal a néni ellen, s mint azelőtt is mindig, most is újra meg volt győződve, hogy nagyon rosszul bánnak vele, kinozzák, fárasztják, persze, mert nem szeretik.

Nagy elkéseredésében alig vette észre, hogy már rég kiment a kertből, ki a mezőre s egy gyalog uton haladva, erdőcskébe ért. Soha sem járt még itt s kíváncsi lett, hova vezet ez a gyalogut. Csakhamar véget ért az erdő s megint szabad mezőre jutott, nem igen messzire pedig csinos házacská látszott.

— Oda betérek, kérek egy pohár vizet, nagyon megszomjaztam, gondolá Katinka.

Megindult a ház felé. A mezőn több munkás dolgozott s ezek, amint Katinkát

(Folytatása következik.)

a ház felé menni látták, mindnyájan oly meglepetést mutattak, mintha valami csoda történt volna. Katinka észre vette, hogy őt nézik, sőt látta, mikor egyik-másik munkás félig ijedten, félig haragosan intett neki, hogy ne menjen tovább, forduljon vissza; de Katinka nem könnyen tágitott, ha valamit elhatározott.

— Mit bámulnak úgy rám? szól magában. Olyan ijedten néznek, mintha valami rablóvezér volnék. Vagy talán abban a házikóban van valami rendkívüli dolog? Akkor csak azért is megnézem.

Néhány percz mulva odaért a házhoz és belépett az udvarra.

Alig lépett be, előtte termett egy mord képü öreg ember és fenyegetőleg kiáltá:

— Hát te ki vagy, mit akarsz? Hogy mertél ide bejönni? Ide senkinek sem szabad belépni, rögtön takarodjál vissza!

A BÖLCS SZAMÁR.

PALL. Laczkó, összeveszték valamin:
Az ostonon, vagy tán bizony a csacsin?
Összekaptak, egymást szörnyen csujolták,
S végül egymást jól elagyabugyálták.

»Ej de fura!« szól a csacsi Julcsához,
A vad fiúk szelíd, kicsi hugához:
»Hogy dulongnak! S még egyiknek sem elég!
Már mi bennünk bizony több az emberség!«

ÁRVA BARI.

(Képpel a czímlapon.)

Kis állatkám, szegény árvám,
Te kis bodri, fehér bárány!
Hej, a te anyád megölve!
A gondodat ki viselje?

Kis barikám, viselem én!
Fölnevellek fris tejcskén,
Fris tejcskén, zöld füvecskén —
Szeressük egymást kettecskén!

És hogy, te kis bodri gyapjas,
Engem soha el ne hagyhass:
Bokrétára kötve adok
A nyakadba kék szalagot.

A szalagra kis csöngettyüt,
Igy futosunk majd mi együtt:
»Hol vagy, hol vagy kis báránykám?«
»Hopp, itt vagyok, jó asszonykám!«

IDEGEN NÉPEK MESÉI.

VI.

Florio és Fioretta.

(Olasz mese, hat képpel.)

TENGERPARTON pihelve heverészték a hajósok s irigykedve nézték az öreg Antoniót, a vén kormányost, ki így szólt:

— Igen bizony, gyerekek, én láttam a bolygó hajót, egészen világosan láttam a tiszta holdvilágban, alig volt tőlünk vagy három puskalövésnyire. Én voltam az utolsó a ki láttam, — azóta többé nem látták sehol.

— De hát mi az a bolygó hajó? kérde egy fiatal tengerész.

— Oh te siheder, hát még azt sem tudod? Hát a Florio herceg és Fiametta

hercegnő hajója, melyen atyjukkal a királylyal, meg a királynéval és egész háznépökkel bolyongtak. Nem hallottad? No, hát elmondom. Így szól a mese:

»Hajdanában, nagyon régen: a kik a tengeren jártak, találkozhattak egy olyan pompás hajóval, a milyen azóta soha sem lengett a hullámokon. Arany pántokkal, ezüst szögekkel volt kiverve, vitorláí selyemből voltak, árboeczai megaranyozva. A tenger büszke lehetett rá, hogy ilyen remek hajót hordoz, a ezápák és delínek pedig seregestől követték, hogy elkapkodják vízbe hulló morzsalékait a pompás lakomáknak, melyek a hajón folytak, a pompás bársony sátor alatt, melyet a király és királyné meg a kis Fioretta hercegnő számára emeltek. Vig zene szólt a lakoma alatt, de a kik a hajón voltak, azoknak ugyan nem volt jó kedvök.

Ott ültek a terített asztal körül s az apródok körülhordozták a drága ételeket. (Lásd a képet a 312. lapon.) A kis Fioretta királykisasszonynak már nem kellett semmi, szeretett volna szökelni és a korláthoz menni, hogy a hajó után ficzankoló halakat nézegesse. De a királyné nem engedte, ott kellett maradnia, mert ki tudja mi történik, ha nagyon szigoruan nem őriznék Fiorettát. Igen, a királynak, a királynénak, a főuraknak és udvarhölgyeknek nem volt most semmi más feladatuk, mint hogy Fioretta királykisasszony felett őrködjenek.

Őrködtek is éjjel-nappal, szünet nélkül, szakadatlanul, Fioretta egy pillanatig sem maradt magára. A nagy őrködésbe aztán bele is fáradtak mindnyájan, de még a kis királykisasszony is bele únt és titkon

azt kívánta, hogy egyszer hagynák már egyedül is. De hát ez nem volt szabad.

— Tulajdonképen itt a tengeren nem is volna szükséges ez a tulságos örökös, mondá a király.

— Magam is azt hiszem, felelt a királyné. Messze vagyunk a szárazföldtől, ide kutya el nem uszhatik.

— Az igaz. De már csak örökösünk tovább, szólt a király és nagyot ásított.

— Hát örökösünk, tevé hozzá a királyné és szintén ásított.

És az urak és hölgyek mindnyájan ásítottak, de aztán nagyon szégyeltek, mert a király is, a királyné is haragosan néztek s a király szigorú hangon kérde:

— Hogyan? Talán már belefáradtatok a kötelességekbe?

— Oh nem! Dehogy fáradtunk! felelték mindnyájan.

De titkon valamennyien ilyenformát gondoltak:

— Bizony azt reméltük, hogy ha egyszer hajón leszünk, véget ér ez a sok virrasztás.

Maga a királyné is szeretett volna már egyszer csöndes békességben aludni s azt sugta a királynak:

— Ha kihajóznánk messzire, egészen ki a sik tengerre, ott már aztán csakugyan nem érhetné semmi veszedelem és lefékhetnénk aludni.

— Az igaz! Erre nem gondoltam. Mért is maradnánk így a part közelében? Mehetünk ki a sik tengerre, ott bátorságban vagyunk minden veszedelem elől. Hol a kapitány? Hívjátok ide!

A kapitány előjött, olyan álmosan, hogy alig állt a lábán.

— Vezesd a hajót ki a sik tengerre, parancsolá a király. Ha olyan messze leszünk, hogy nem is látjuk a szárazföldet, nem kell többé féltennem a leányomat semmiféle kutyától, megpihenhetünk ettől a fárasztó örököséstől.

— Hála Istennek! kiálták mindnyájan. Ez már igazán bölcs királyi szó!

De még a kis Fioretta hercegnő is örült.

— Most már legalább fognak egyszer aludni is, nem lesznek mindig a sarkamban, hogy egy lépésnyire se mozdulhatok.

És abban igaza is volt, hogy mindenki alvásra készült. A hajó kiuszott messzire a sik tengerre, a szárazföldet nem látták többé, csak az eget és a végtelen vizet. És ekkor aztán mindnyájan csak arra gondoltak, hogy egyszer végre amúgy igazán nagyot aludjanak.

De hát most már azt is el kell mondanom, miért volt hát ez a nagy örökös, mitől féltették annyira a kis Fioretta hercegnőt?

Mikor Fioretta született, nagy volt a király öröme. Összehívta a tudósokat, (Lásd a képet a 313. lapon) jósokat és tudni akarta, mi lesz a kis királyleány sorsa. A bölcs jósok sokáig vizsgálgatták a holdat és a csillagokat, nézegették a kicsi Fioretta tengerének barázdáit, okoskodtak, tanakodtak, de nem tudtak semmit kisütni. A király már boszankodott, de ez nem használta. Hanem egy napon aztán odajött a királyi palotába egy öreg, nagyon öreg csillagjós és így szólt:

— A kis királyleány boldog és szerencsés lehet teljes életében, szó sincs

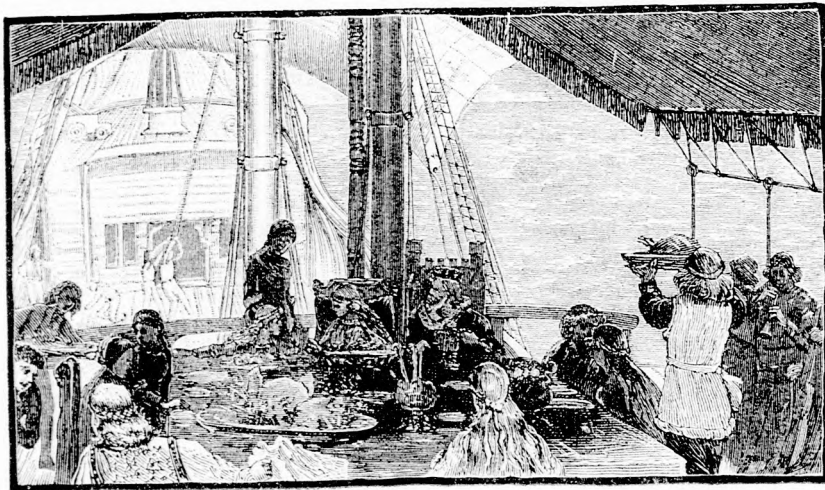
róla. De ha kutyához ér a keze, abban az évben, mikor tizenkettedik esztendejében lesz, akkor . . . jaj, jaj, jaj!

A király elsápadt, a királyné szintén elsápadt és az udvarhölgyek és az urak is mind elsápadtak, ámbár tulajdonképen nem igen értették a dolgot. Midőn magukhoz tértek ijedelmökből, a vén csillagjós már eltávozott. Meg sem kérdezhették tőle, hogy hát mi lesz, ha kutyát érint a király-

kisasszony és ha baj lesz, mit kell tenni ellene, hogy kellene elejét venni? Keresték az öreget, de sehol sem találták többé.

— Annyi mint az, még nem nagy baj nékem, szólott végre a király. Azért vagyok király, hogy parancsoljak. Minden kutyát kipusztítottok egész birodalmamból.

Ki is adta rögtön a parancsot, hogy minden kutyát meg kell ölni az egész országban, még csak hire se legyen. De a

. . . KÖRÜLHORDOZTÁK A DRÁGA ÉTELEKET. (Lásd a 310. lapon.)

népnek ez sehogy sem tetszett, midenki szerette a maga hű házőrző vagy vadász-kutyáját. Készebbek voltak föllázadni, hogy sem elpusztítsák kutyáikat. A király első minisztere így szólt:

— Főlséges uram, elég ideje lesz a kutyákat kipusztítani, majd ha Fioretta hercegnő közeledik a tizenkettedik évéhez. Az még messze van, addig hadd éljenek a szegény állatok. Ha igazat mondott az a

vén csillagjós, úgy sem eshetik semmi baj a tizenkettedik év előtt.

— Igaz a, felelt a király és megkegyelmezett a kutyáknak.

Senki sem örült ennek jobban, mint Florio herceg, a király fia és Fioretta testvérbátyja, a ki szintén nagyon szerette a kutyákat. Neki magának is volt egy kedvencz, hű kutyája, Sárkány, melylyel sokat eljátszogatott. És eljátszogatott

vele még a l
hiszen addig
delem, mig
Florio és F
sok voltak S

Ekkép
nélkül. Vég
idő, hogy I
megemlékez
asszony n
sokára

löp tizenke
dik évébe, n
már vigy
kell. A ki
tehát ujra
mondta, l
el fogja pus
tatni min
kutyákat
egész ors
ban. Mivel
dig épen a
lotában is
volt a F
herceg k
ja, hát p
legelőször
ezt akarta
öletni.

De F
ifju volt,
kutyáját.

— I
ban, mon
pedig ner
magamat

A k
erre a val

vele még a kis Fioretta hercegnő is, mert hiszen addig nem érhettem semmi veszedelem, míg nem lépett tizenkettedik évébe. Florio és Fioretta tehát a legjobb pajtások voltak Sárkánynyal.

Ekkép multak az évek, minden baj nélkül. Végre azonban elkövetkezett az idő, hogy Fioretta tizenegy éves lett és megemlékeztek a jóslatról. A királykisasszony nem-sokára belép tizenkettedik évébe, most már vigyázni kell. A király tehát újra azt mondta, hogy el fogja pusztítani mind a kutyákat az egész országban. Mivel pedig épen a palotában is ott volt a Florio herceg kutyája, hát persze legelőször is ezt akarta megöletni.

De Florio, ki ekkor már szép szálás ifju volt, nem akarta engedni kedves kutyáját.

— Nem hiszek én abban a jóslatban, mondá. Az én kedves Sárkányomat pedig nem adom, ha csak előbb engem magamat is meg nem ölnék.

A király roppantul megharagudott erre a vakmerő beszédre.

— Te szívtelen fiu és rossz testvér! Még ha nem volna is igaz az a jóslat, hát nem kellene-é önként sietned, hogy bármit is fölálodsz szüleid nyugalmáért és testvérkéd életeért. Távozzál szemem elől, számüzzek országomból és ha vissza mennél jönni, halál fia vagy!

Florio daczosan elfordult és elment. Vele ment Sárkány is.

ÖSSZEHIVTA A TUDÓSOKAT. (Lásd a 311. lapon.)

A király azonban nagy aggodalomba esett. Ha már a saját fiával is annyi baja van, hogy boldogul a többi emberekkel? Összeült legbölcsebb tanácsosaival és sokáig tanakodtak, mikép lehetne a kis hercegnőt megóvni attól, hogy kutya ne jusson közelébe? Végre egy öreg tanácsos

így szólt:

— Ha már nem pusztíthatjuk el a kutyákat, hát térjünk mi ki előlük, menjünk olyan helyre, a hol nincs kutya.

— Az ám, de hova? Kutya mindeütt akadhat. Ha még annyira vigyázunk is, egyszerre csak oda tévedhet.

— Persze a szárazföldön. De a tengeren nem. Azt tanácsolom, hogy a király és királyné, meg a kis hercegnő lakjanak

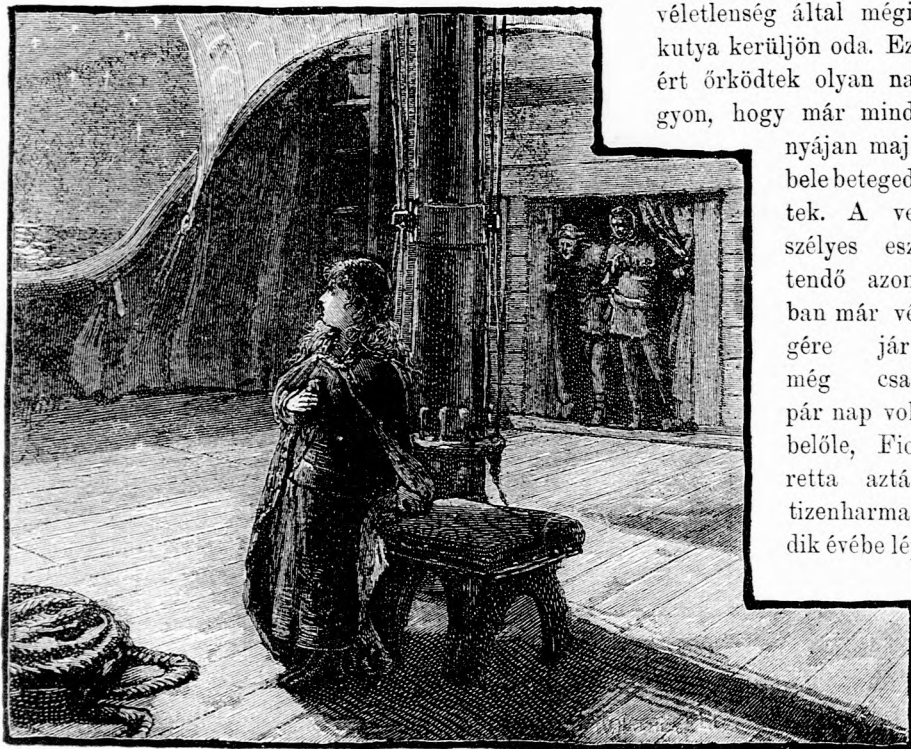
hajón, míg ez a veszedelmes idő el nem mulik.

Ennél bölcsőbb tanácsot senki sem tudott mondani. A király tehát pompás hajót építtetett és egész fényes udvarával a hajóra költözött. Előbb gondosan megvizsgálták a hajó minden legkisebb zugoc-

káját, nem bujt-e be kutya? Nem volt semmi veszedelem. Halálos büntetés terhe alatt tiltva volt kutyával még csak közelni is a hajóhoz.

A királynak országa kormányzásával sok dolga volt, tehát a hajó nem mehetett messzire el a parttól. De ép ezért vigyázni kellett, nehogy valami véletlenség által mégis kutya kerüljön oda. Ezért őrködtek olyan nagyon, hogy már mind-

nyáján majd belebetegedtek. A veszedélyes esztendő azonban már végére járt, még csak pár nap volt belőle, Fioretta aztán tizenharmadik évébe lép

KÉT ÓR . . . LÁTTA A KIS HERCZEGNŐT. (Lásd a 316. lapon.)

s akkor a jóslat szerint már nem köll féltetni. Hogy ezt a pár napot még nagyobb bátorságban töltsék, azért rendelte a király, hogy menjen a hajó ki messze a sik tengerre, hova a kutya már semmikép sem juthat.

Ott uszott tehát a fényes aranyos hajó a sik tengeren. A mint az est leszállt, elhallgatott a zene s a király így szólt a királynéhez :

— Azt hiszem, most már aggodalom nélkül mehetünk aludni.

Alighogy a király és a királyné bementek szobájokba, a többi urak és hölgyék is követték a példát, nem telt bele

fél óra, már mindenki aludt, csak a kis Fioretta hercegnő nem. Ő egy csöppet sem volt álmos, hanem inkább azt leste,

... OTT TERMETT A FÖDÉLZETEN. (Lásd a 317. lapon.)

mikor alszik el a nevelőnő, ki melléje volt rendelve. Nem kellett sokáig várnia, a nevelőnőt is elnyomta a buzgóság. Ekkor

Fioretta lábujjhegyen kilopózott a szobából a födélzetre. Kívül mély csönd volt, a matrózok is mindnyájan aludtak. Két

őr még fenn volt ugyan és látta a kis hercegnőt, de nem háborgatta. (Lásd a képet a 314. lapon.)

— Hadd nézegesse a csillagokat, attól már csak nem eshetik baja, szólt az egyik.

— Persze hogy nem, szólt a másik. Menjünk aludni!

Mentek aludni és utoljára elaludt a kapitány is, a kormányos is, mert olyan csöndes éj-

A KIRÁLY ODALÉPETT
A KOCSIHOZ.

(Lásd a 318. lapon.)

főlébredtek. És a mint kimentek a fődélzetre, ijedten kiáltottak fel, mert valami ismeretlen szárazföld közelében voltak s a hullámok nagy erővel sodorták a hajót egyenesen neki a sziklapartnak. Egyszerre nagy ütődést éreztek s a királyné és még többen el is estek. Csak Fioletta nem

szaka volt, hogy nem féltették a hajót semmi bajtól. Utoljára csak a kis Fioletta volt ébren a fődélzeten, gyönyörködve a csillagok ragyogásában.

A hajó pedig uszott tovább, mindig tovább s már jól megviradt, mikor végre a király és a királyné s mind a többiek

ijedt meg, mert ő nem gondolt a veszedelemre, hanem arra, a mit a sziklaparton látott.

— Ni, ott van Sárkány, a mi kedves kutyáescánk. Sárkány! Sárkány!

Mielőtt valaki észrevette volna, a kutya leugrott a sziklaparttól a hajóra

és egyen
simogatt

—
hol van,

Tö

nem me

ebben a

lehanya

ben he

feküdt r

állt, ült

evezett

ember.

megmor

tendeje,

Mikor

hoz aka

melyen

utólni

most vé

feljutha

onnan

és egyenesen Fiorettához szaladt, ki meg-simogatta.

— Kedves Sárkány! Hát a gazdád hol van, az én jó Florio bátyám?

Többet nem szólhatott és nem szólt, nem mozdult aztán többé senki. Mert ebben a pillanatban Fioretta bágyadtan lehanyatlott a vánkosra, melyen napközben heverészni szokott és Sárkány oda feküdt melléje. A többiek pedig, ki a hogy állt, ült vagy feküdt, úgy aludt el és többé

meg nem mozdulhatott. Mintha mindnyájan kővé váltak volna.

A hullám pedig elkapta a hajót és vitte tovább, tovább a nagy tengeren.

És multak a napok, hetek és hónapok, ezután multak az esztendőök is, végre pedig épen száz esztendeje mult, hogy Fioretta és mind a többiek ott aludtak a hajón. Ekkor egy napon csónak közeledett. Csupán egyetlen egy ember ült és

... A BOLYGÓ HAJÓ. (Lásd a 319. lapon.)

evezett a csónakban, egy szép fiatal ember. Régóta evezett, maga sem tudná megmondani mióta, van talán száz esztendeje, de azért csak olyan fiatal maradt. Mikor megindult csónakjával, egy hajóhoz akart jutni, mely ott járt a szigetnél, melyen ő lakott; de a hajót nem bírta utólni, pedig folyton követte. Most, most végre fogy köztük a távolság, talán feljuthat arra a hajóra, visszaszerezheti onnan kedvenc kutyáját. Csakugyan,

eljutott a hajóhoz, a följáró létrán hamar fölkapaszkodott és ott termett a földelzeten. (Lásd a képet a 315. lapon.)

Bámulva nézett körül. Szobrokkal van tele ez a hajó vagy alvó emberek ezek itt? Dörzsölgette szemeit, hogy talán alszik... de nem! Ime, ott a király és királyné, az ő szülei, amott meg Fioretta, az ő kedves hugoskája, s mellette Sárkány. És körül az urak, hölgyek, apródok, kik mind jó ismerősei.

— Hej! Hó! Ébredjek! Mit alusztok fényes rappal?

Nem ébredt föl senki.

— Sárkány, öreg hű kutyám, hát te sem ébredsz szavamra?

De igen, Sárkány fölugrott, mihelyt a nevét hallotta. És a mint Sárkány fölugrott, Fioretta is fölnyitotta szemeit.

— Florio! Florio, kedves bátyám! kiáltá.

A kis herczegnő hangjára a többiek is mind fölébredtek s kissé bámulva néztek körül. A király, a mint Sárkányt megpillantá, nagyot ijedt.

— Jaj, véged van, leányom, kutya van a hajón!

— Dehogyan van vége, szólta Florio. Hiszen láthatjuk, hogy nincs semmi baj.

— Hát te hoztad ide ezt a kutyát?

— Nem én, maga ugrott a hajóra. Mikor én száműzetésbe mentem, nagy vihar ért utól a tengeren, hajónk összetört s én csónakon kutyámmal egy szigetre menekültem. Gyönyörű nagy sziget, de senki sem lakott rajta. Egy napon hajó ütődött a parthoz, Sárkány épen ott állt, beugrott, én pedig csónakba ültem, hogy engem is vegyenek a hajóra. Ide jutottam s mindenkit mély álomban találtam.

— Igen, kissé elszundikáltunk . . . emlékszem, ma reggel voltunk ott a szigetnél.

— Ma reggel? szólta Florio. Nekem pedig úgy látszott, mintha nagyon, de nagyon sokáig eveztem volna.

— Mondom, ma reggel volt. No de most már látom, hogy a kutya nem okoz semmi bajt, hát menjünk haza.

A kapitány megfordította a hajót,

kedvező szél fújt és nem sokára eljutottak a part közelébe. Ráismertek a hegyekre, a vidékre. A kapitány jelt adott a hajóról hogy jön a király, de a partról senki sem felelt. Már egészen közel jutottak, be is értek a kikötőbe, de senki sem törődött velök. Összegyűlt ugyan sok ember, mikor a koronás férfit és kísérőit látta, de senki sem köszönt, csak bámult, mint mikor valami furcsa ismeretlent lát.

— No's mit bámultok, mintha soha sem láttatok volna? kiáltá haragosan a király.

— Az már igaz, hogy soha sem láttunk, felelt egy ember nevetve.

— Te vakmerő! Így mersz beszélni uraddal és királyoddal? Hol vannak katonáim? Hol vannak minisztereim?

Az emberek nagyot nevettek.

— Királynak tartja magát! No, épen jó, itt jön a királyunk.

Fényes aranyos hintó jött arra s az ablakán komoly arcú férfi hajolt ki, hogy lássa mi történik ott. A király oda lépett a kocsihoz (Lásd a képet a 316. lapon) s így szólt:

— Én vagyok ez ország királya, ez itt a királyné, ez fiam Florio, ez leányom Fioretta. Egy kis kirándulást tettünk a tengeren s most azt hallom, téged neveznek királynak. Hogy merted elfoglalni trónusomat?

— Nem értem, mit beszél, felelt amaz. Én apám után ültem a trónra, az meg nagyapám, ez pedig dédapám után. Dédapám pedig úgy jutott a trónra, hogy testvére tengerre ment és nem tért többé vissza. De az már régi historia, épen száz esztendeje.

— Száz esztendeje! De hiszen ez nem lehet. Az a király én vagyok, itt van nőm, fiam, leányom . . . láthatod, hogy leányom alig tizenkét éves.

— Akkor hát átaludtatok száz esztendőt. Annyi bizonyos, hogy itt nincs számotokra hely. Minek aludtatok olyan nagyot? Most menjetek vissza oda, a hol eddig voltatok, különben sötét börtönbe vetlek mindnyájatokat.

A szegény király nem akarta hinni s azt kérte, hogy bejárhassa a várost. Bejárta, de nem talált sehol egyetlen egy ismerőst, a temetőben pedig régi töredezett sirköveken olvashatta azok nevét, kik hajdan az ő hivei voltak.

— Igen, innen elkéstünk száz esztendővel, szólt a király. Most hová legyünk?

— Menjünk arra a szép szigetre, a melyen én voltam, ott alapítunk új királyságot, szólt Florio.

Beültek a hajóba és elindultak. Csak mikor a sik tengeren voltak, akkor kezdtek arra gondolni, hol is van az a sziget? A kapitány nem tudta, a kormányos sem tudta, de azért csak neki indultak, hogy megkeresik. És aztán keresték, sokáig keresték, sehol sem mertek kikötni, csak azt a szép szigetet keresték. Hány száz esztendeig keresték, nem tudom, de mikor én gyerek voltam, egyszer éjjel láttam a bolygó hajót. (Lásd a képet a 317. lapon.)

Azóta nem látta senki sem, azért talán nem is hiszitek, a mit elmeséltem. Már pedig ez valóságos mese és ha többé senki sem látja Fioretta hercegnő hajóját, hát az onnan van, hogy bizonyosan rátaláltak a szigetre és most ott élnek boldogan, ha ugyan már meg nem haltak.

ÁLLATKERTBEN.

— *Találás rimék.* —

(Képpel a 308. lapon.)

ALLATKERTBEN *Mácsi, Jani,*
Szoktak néha
Nyáron a kert hűvös, árnyas,
S van ott hulló, emlős
Van vadállat s szelid is van
A barlangban s a
Láttam már e két testvérkét,
Jól tartani majmot,
Ha kezökben van a kalács
Védi őket ottan a

„MAGYARHONI SZT. ERZSÉBET.”

Az e czimen hirdetett versenyre számos pályamunkát vettem. Azokat mind végigolvasva és egymással igazságosan összevetve, mint társai közt legjobbnak, a kitűzött díjat, *egy képes könyvet,*

Titsch Ida művének*)

ítéltem oda, mely, némi csekély simitással, a következő:

ERZSÉBET született Pozsony városában.
 Gyönyörű, királyi, fényes palotában.
 Édes atyja Endre, magyarok királya :
 Kegyelettel gondol a honfi reája.
 Édes anyja német gróf leánya Gertrud,
 Kiről a történet vajmi keveset tud.

Szent Erzsébet még csak zsenge gyermek vala
 Már is tanulással volt ő elfoglalva.
 De jószívűségben sem volt neki párja.
 Még kicsiny volt s nevét már sok szegény áldta.

A tizenegyedik évét alig érte,
 Thüringi Lajosnak lett a felesége.
 Most új hazájában azon igyekezett,
 Hogy segéljen árvát, özvegyet, beteget

Több csoda is történt a jó hercegnével.
 Melyeket tinétek mostan mesélnék el.
 Ezen csodák miatt avaták föl szentnek,
 S koronát fejére holta után tettek.

*) Lakásod hol van? F. b.

Pompás ünnep készült egykor fent a várban,
Erzsébet is elment oda dísz-ruhában.
Előtte egy koldus borult le utközben :
»Ó fenséges Asszony, vagyok rongyos mezben !
S drága köpönyegét a koldúsnak adta,
Azt mondván férjének : szobájában hagyta.
Lajos küldött érte rögtön a szobába —
S a szolga valóban ottan is találta.

Inség dulta három évig az országot,
(Akkor férje Olaszországban csatázott.)
Bár magának sem volt gabnában bősége,
Éhezőknek mégis volt segítségére.
A szükölködőknek juttatott is bőven,
A dícső nő inkább maga maradt éhen.
Azt kérdezi tőle hazajöven férje :
Éhezőknek mint volt a segítségére ?
»Volt nekem sok búzám ott fent a padláson.«
S letek ott valóban búzát nagy rakáson.

Találkozik Lajos egyszer Erzsébettel,
Telve volt köténye téli élelmekkel.
Kérdi tőle férje : mit visz a kötényben ?
Feleli : »hát rózsát viszek, édes férjem !«
S hogy erre kötényét Lajos kibontotta :
Sok szép piros rózsza hullt a padolatra.
A jószágos Isten azt meg nem engedte,
Hogy hazudják, s hogy megszenvedjen érette.

Férje előbb halt el ; s ennek rosz testvére
E szent éltű hölgyre sok szenvedést mére.
Magát s gyermekeit durván elkergette,
Ugy hogy éltét kézi munkával tengette.
Már huszonnég évvel halt meg Szent Erzsébet,
Betegséggel töltvén el egy egész évet.
Büszkén s kegyelettel tekinthet reája
Magyarhonnak minden hőkeblü leánya.

Említésre méltó munkát küldöttek
még be: *Váradai Szabó Anna, Spitzer
Vilma, Molecz Béla, Marasztony Julia
és Oláh János.*

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Harmos Dani. Már arról nem tehetek : de
Jupiternek csakugyan *Jovis* a genitivusa. —
Gasparik Géza. A szépírásu gondos leírást jól-
esett olvasnom s a hozzá mellékelt rajzot át is
fogom adni a rajzolónak. Czikkecskéd e szerint

meg fog jelenni. De az bizony mostanában nem
történhetik, mert nagy a közlésre már kijelölt
dolgozatok sora. — **Moskovitz testvérek.** Ma-
gyarán a vezeték név *után* jő a keresztnév. —
Szily Margit. Ügyes. Meg fog jelenni. — **Plo-
tényi Nandine, Jenő, Géza és Vilmos.** A mesz-
sze Franciaországból küldött levelecske és
képcsoportozat nagy örömmre szolgált. De én
még annak a türelmes nagy kutyának a nevét
is szeretném tudni, a melyen olyan vitézül nyar-
galász Vilmoska. — **Lövy Pál.** Küldeményeddel
az illető rovatban számolok be. Itt csak azt
akarom mondani, hogy elvből az én kis olva-
sóimat adakozásra sohasem szólítom fel. Aki
tehetősebb szülék gyermeke, az ugy is küld.
Mutatja az a, csaknem 2000 frtot megközelítő
összeg, amelyet a „*K. L.*“ jótékony czélokra már
gyűjtött. — **B. F.** Kezdő betűt név helyett el
nem fogadok. Leveledet olybá veszem, mintha
nem is kaptam volna. — **Detsinyi testvérek.**
Nagyon könnyű portéka.

Jótékonyág.

A világtalan, agg magyar író, **Táncsics
Mihály** fölségelésére *Lövy Pál* olvasó társatok-
tól, melegen írt, szép sorok kíséretében 2 *forin-*
tot vettem, mely összeget azonnal a »Füg-
getlenség« című napilap szerkesztőjének
küldöttem át, mint olyanak, aki már eddig-
elé is gyűjtött az érdemes, törődött hazafi
részére. A nevezett lap szerkesztője bizonyára
nem fog késni, hogy e könyöradományt legott
az inséges aggastyán kezéhez juttassa.

A jó Isten áldja meg a kegyes kis
adakozót!

*

A bölcsöde javára küldött névtelen 25
krt *Demeter Blanka* juttatá el hozzám.

Forgó bácsi.

NYUGTA.

Két forintról o. értékben, mely összeget
Forgó bácsitól t. Táncsics Mihály urnak leendő
kézbesítés végett a »Függetlenség« szerkesz-
tősége részéről átvettem.

Budapest 1883. nov. 14.

Tisztelettel

Szóllósy Mihály
hirdetés-kezelő.